

halo 15 - 16

ULTRA

Nové album Depeche Mode vyšlo 14. dubna 1997! Jak jistě již všichni víte, Depeche Mode ho natáčeli v několika studiích po celém světě, včetně proslulého Abbey Road a producenty se na něm podílel Tim Simenon, jinak člen kapely Bomb The Bass. Celá deska obsahuje oficiálně jedenáct skladeb, ale na konci objevíte ještě malý dodatek ve formě zkrácené Painkiller. V tomto čísle vám tedy nabízíme kompletní seznam skladeb i s texty! Připojujeme ještě několik názorů a recenzí na nové singly i desku od několika friends.

DM INTERVIEW

Na podporu minulého alba Songs Of Faith And Devotion jste podnikli předlouhé turné, které trvalo rok a půl. Jak se to na vás projevilo?

Andrew Fletcher: Myslím, že po třech letech, kdy jsme sdíleli jednu místnost a lezli si na nervy, jsme se zatím nepoprali.

Martin Gore: Je jasné, že jsme spolu museli být v jednom pokoji čtrnáct měsíců. Proto jsme měli každý alespoň svou limuzínu.

David Gahan: Nebydleli jsme v oddělených hotelích, jak se někde psalo.

Andrew Fletcher: Ne. Myslím, že se psalo jen o jiných podlažích.

David Gahan: Nejedná se jen o nás tři. Znamená to i sto dalších lidí, kteří se na koncertech podíleli. Někdy je tak dlouhá doba vzájemného kontaktu důvodem ke konfliktu.

Andrew Fletcher: Myslím, že jsme zase moudřejší, věřím, že v budoucnu z toho budeme moci těžit.

Ze zkušenosti vím, že život na turné je vlastně každodenní párty.

David Gahan: Myslí, že u nás fungovaly každodenní oddělené párty!

Martin Gore: Začali jsme na různých patrech, ale potom jsme poznali, že můžeme fungovat jako záchytka! Takže jsme museli být co nejdál od sebe.

David Gahan: Jasně, protože to byl ten druh oslav, které končí až ráno. Nebylo možné to takhle dělat každou noc, protože jsem měl každé ráno hroznou kocovinu. Většinou jsem začal v mém pokoji a skončil u Martina.

Andy Fletcher: S Martinem jsme se střídali v držení stráže. Já jsem byl vzhůru přes den a on v noci.

Bylo to velice dlouhé turné. Přemýšleli jste někdy o tom, že byste ho rozdělili na více částí?

Martin Gore: Když jsem se po turné konečně vrátil domů, byla to opravdu velká úleva. Tři poslední měsíce jsem přemýšlel o tom, jak ironické by bylo umřít na pódiu.

Andy Fletcher: Ale měl jsi také nehodu v letadle.

Martin Gore: Nebyl jsem daleko svého konce. Letadlo se téměř zřítilo.

Můj Bože, co se stalo?

Martin Gore: Právě jsem byl na cestě na dovolenou. Letěli jsme z Dallasu takovým velkým dopravním letounem, když najednou začal kabinou otřásat šílený rachot. Klesali jsme k zemi a letušky, ačkoliv byly sami k smrti vystrašené, nás žádali, abychom zachovali klid. Cestující byli nervózní a panikařili, protože jsme si všichni mysleli, že to budeme mít brzo za sebou. Za deset minut nastali problémy s tlakem. Naštěstí to pilot nějak vyřešil a všechno dobře dopadlo.

Na co jsi v té chvíli myslel? Měl jsi hvězdičky před očima?

Martin Gore: Myslel jsem na to, jak Nico spadla z kola. (smích)

David Gahan: To je ono. Ty umíš vždycky všechno dobře vylíčit. Tuhle historku nám Martin vyprávěl vždycky, když jsme na turné letěli letadlem. Tahle věc se stane jen v jednom z miliónu případů, ale když létáš každý den, musíš na to myslet. Pamatuju si, že jsme asi v půlce turné letěli z Indiany. V letadle jsme popíjeli a bavili se. Pak se mi ale z toho tlaku udělalo hrozně nevolno, začal jsem kašlat a spustila se mi rýma. Bolelo mě celé tělo a musel jsem jít do nemocnice. Nemám rád létání. Mám z létání deprese.

Jak se jich zbavuješ?

David Gahan: Řeším to skákáním z pódia. Jednou, bylo to pár dní před koncem turné, jsem taky chtěl skočit. Rozběhl jsem se z konce pódia, ale všiml jsem si, že místo, kam jsem chtěl dopadnout bylo dost daleko. Nakonec jsem přistál na bariéře. Diváci z toho byli úplně hotoví.

Zdá se, že turné bylo jakýmsi katalyzátorem, který se na napětí v kapele do značné míry podepsal. Nelitujete toho?

Andy Fletcher: Mám na turné dobré vzpomínky. Bylo to období našeho společného života.

David Gahan: Máš skony k tomu, aby sis pamatoval taky to špatné. Často se jedná o velice divoké zaležitosti. Ale odehráli jse skvělé koncerty pro davy lidí, kteří se dobře bavili. Bylo to ale možná až příliš dlouhé a včas jsme nepoznali, jak šílené to bylo. Když jsi v půlce cesty, nemůžeš jen tak přestat.

Jak dlouho trvající změny to vyvolalo?

Martin Gore: Zatím jsme neuvažovali o turné na podporu tohoto alba, což je asi poprvé v naší dosavadní kariéře.

David Gahan: Je to velice skličující myšlenka.

Martin Gore: Od prvního dne jsme byli na turné s každou naší deskou. Přesto, že to někdy bylo jen na šest týdnů.

Andy Fletcher: Nemůžeš ale jen tak přestat, protože musíš mít něco, co tě nutí jít pořád dál. Něco, za čím má cenu jít. Naše hudba byla, a doufám, že ještě stále je, velmi dobrá. Je ale také nutné se poučit skutečnostmi a zkušenostmi, které k tobě přicházejí.

David Gahan: Myslím, že jsem pochopil, že kdybych jednoho dne nebyl schopen vstát z postele a neměl dobrý pocit sám ze sebe, všechno kolem mě by se proměnilo ve zmatek. Prostě mě nebaví být unavený a nemohoucí. Pevně věřím, že jsem se konečně zbavil drog a jsem hrdý na to, že jsem už šest měsíců čistý. Nemohu sice změnit minulost, ale mohu se víc zajímat o svou budoucnost. Teď vím co dělám a jak to dělám. Chci být na sebe hrdý až budu umírat. To, co jsem prožil mě postavilo do pozice, kdy jsem nebyl schopen vnímat dobré věci. Nevěřil jsem, že mě v životě něco dobrého ještě může potkat. Když piješ, nebo bereš drogy, ocitneš se v mracích, které jsou příliš husté na to, abys viděl okolní svět. Nikdy už nezjistíš, kdo skutečně jsi a co doopravdy chceš. Byl jsem v tom a už to nechci nikdy znovu prožít. Možná mi trvalo dlouho, než jsem procitl z toho snu.

Jste v posledních deseti letech jediná současná britská skupina, která byla úspěšná v celosvětovém měřítku, speciálně v Americe. Jak si vysvětlujete fakt, že jste uspěli tam, kde pohořeli například Oasis?

David Gahan: Myslím, že Oasis se stali velkými moc rychle.

Andy Fletcher: Zkrátka o nich Amerika ještě neví. Nemohou počítat s tím, že se v tak velké zemi stanou známí přes noc. Je to postupný proces, který se dá jen těžko obejít. Na Depeche Mode se také začali fanoušci nabalovat postupně.

David Gahan: Bylo to pomalé, ale s každou deskou lepší. Nebylo to hned. Tohle je už naše desáté album. Ale je dobré, když se skupina snaží být nejlepší na světě. Takhle funguje motivace.

Andy Fletcher: Hodně britských kapel má na věc zkreslený pohled. My jsme vždycky vydávali naše alba v zahraničí. Mnoho Britů pohrdá americkými fanoušky.

David Gahan: Myslím, že jsme jednali se všemi stejně, ať jsme byli kdekoliv. Neprohlašovali jsme o sobě, že jsme nejlepší na světě. Snažili jsme se, aby to byla naše hudba, která za nás mluví. Začátkem osmdesátých let nebyla alternativní hudba, jestli tomu tak chcete říkat, miléčkem médií. Kapely musely tvrdě pracovat a hrát všude, kde se dalo. MTV tenkrát nefungovalo tak, jak je tomu dnes. Byli jsme v jiné pozici, protože jsme se nemohli spolehnout na to, že nás všichni budou znát z televize. A myslím, že to bylo dobře, protože jsme šli neustále dopředu a těšili se na příští koncert. Nevyžívali jsme se v tom, čeho jsme dosáhli. Tenhle pocit jsem měl při nahrávání nového alba. Byla to po delší době zase zábava. Když jsme dělali minulou desku, věděli jsme, že budeme nahrávat a pak okamžitě vyrazíme na turné, což bylo velice skličující. Potom bylo žěžké mít radost z nových skladeb.

Každé nové album Depeche Mode je odvážné a novátorské. Nebojíte se, že jestli budete takto pokračovat, předběhnete chápání svých fanoušků?

Martin Gore: Možná dost starých fanoušků ztratíme, ale je pravděpodobné, že na druhou stranu získáme nové. Asi není moc těch, kteří s námi absolvovali celou cestu.

První album jste vydali před patnácti lety. Kde se podle vás ukrývá tajemství dlouhého a úspěšného života skupiny?

David Gahan: Asi vlastně něco jako skrytou dalekozřivost. Hrajeme jen to, v co opravdu věříme, nikoho se nesnažíme kopírovat. To je hlavní důvod, proč jsme přežili. Myslím ale, že v životě jsou věci, o kterých není třeba neustále mluvit. Není proč.

Po turné, o kterém jsme mluvili, jste si všichni vzali volno a odpočinuli si jeden od druhého. Kdy jste zjistili, že je čas dát se znovu dohromady a oživit Depeche Mode?

David Gahan: Myslím, že to bylo naprosto přirozené.

Andy Fletcher: Martin začal psát po třech letech znovu nové skladby. To byl asi první signál.

Martin Gore: Po turné jsem si udělal prázdniny, které trvali zhruba rok, než jsme začali společně psát nové věci. Když jsme měli asi pět nebo šest skladeb hotových, začali jsme uvažovat, že půjdeme do studia.

Andy Fletcher: Snažili jsme se ale k novému albu přistupovat opatrně. Nechtěli jsme hned nahrát celou desku. Chtěli jsme si jen vyzkoušet, jak to půjde.

Bylo nahrávání alba dlouhým procesem?

Martin Gore: Začali jsme zhruba v říjnu 1995. Celá příprava ale samozřejmě neprobíhala jen ve studiu. Měli jsme připravených několik skladeb, se kterými jsme šli do studia, kde

jsme strávili tak pět, šest týdnů. Potom jsme dodělali další a znovu je ve studiu zkoušeli nahrát.

Jaká je po patnácti letech a deseti vydaných albech motivace k další tvorbě?

Andy Fletcher: Děláš to především sám pro sebe a doufáš, že se to bude líbit i ostatním.

Martin Gore: Je to otázka toho, že chceš jít dál. A vždycky je někdo, koho tvoje hudba zajímá. V tom jsme asi všichni zajedno. Jsou tady také emoce, které lidi ženou kupředu.

David Gahan: Souhlasím. Když zpívám, uvnitř vím, že je to v pohodě. Když to hýbe se mnou, věřím, že oslovím i ostatní. Takhle doufám to funguje, je krásné, když se můžeš podělit o své pocity a své srdce. Zpěvem ze sebe dokážu dostat věci, které bych jiným způsobem nedokázal vyslovit.

Davide, zaměstnával jsi člověka, který tvůj hlas cvičil a dbal na to, aby nabral před nahráváním znovu svou sílu. Bylo to stejně těžké, jako když jste se na začátku vaší kariéry dělili o jednoho "trenéra" s Johnem Lydonem?

David Gahan: Ano, tenkrát jsem měl hlasového trenéra. Navěřil jsem si a vůbec jsem nechtěl zpívat, seděl jsem v koutě a schovával se. Tentokrát jsme byli v New Yorku. Bylo mi zle a vůbec jsem si nemohl odpočinout. S Evelin jsme pracovali v klidu, byla to spíš taková relaxace. Za několik týdnů jsem ke svému překvapení pozoroval, jak moc se můj hlas zlepšil. Cvičili jsme několik týdnů každý den. Ještě předtím, než jsme šli do studia, jsem zkoušel zpívat nové skladby v doprovodu piána. Vyzkoušel jsem si ladění hlasu, různé způsoby zpěvu a frázování. Myslím, že jsem se mnoho naučil. V podstatě nikdo by se neměl přestat rozvíjet. Hlas je stejný nástroj jako kytara nebo klavír. Člověk by měl pořád cvičit. Když jsem potom slyšel nahrávky, byl jsem překvapený a hrdý na svůj výkon.

Andy Fletcher: Na mě to nefungovalo.

Hrála v novém materiálu určitou roli také traumata, která jste zažili? Skladba Barrel Of A Gun mi například zní jako biografické dílo, jako metafora smrti.

Martin Gore: Barrel Of A Gun je spíš o tom, že nemáš tolik možností, kolik by sis přál mít. Je to o tom, že není lehké se s tím vyrovnat, stejně jako se ztrátou sociálního zázemí.

Nebáli jste se, že se po tak dlouhém čase netrefíte do vkusu fanoušků?

Andy Fletcher: Vždycky se bojíš toho, kam bude nový materiál směřovat. O žádné naší desce jsem předem nevěděl, kam bude patřit.

David Gahan: Myslím, že jediná možná cesta je řídit se sám sebou. Jedině tak se budeš cítit dobře.

Andy Fletcher: Jako singl jsme chtěli skladbu, která by byla skutečně přímá.

David Gahan: Myslím, že Barrel Of A Gun je skladba, která je schopná konkurovat všemu, co jsme v minulosti udělali, což je pro nás velmi důležité. Všichni jsme se shodli na tom, že Barrel Of A Gun bude prvním singlem.

Překlad použitý z časopisu Big Beng! se souhlasem autora.

DEPECHE MODE MUTE NEWS

Depeche Mode bodují po celém světě: **číslo 1** v Eurochart, UK, Německu, Švédsku, Španělsku, Řecku a hlavně u nás! v dalších zemích převážně do desátého místa a to vše s dubnovým stříbrným kotoučkem s názvem **Ultra**. Na křtu nové desky 10. dubna v londýnském kubu Adrenaline Village se objevily i velké hvězdy hudebního nebe - Prodigy, Nick Cave, The Cure, Primal Scream, Dubstar, Underworld i další - a skupina naživo zahrála a na pásky nahrála **Barrel Of A Gun, It's No Good, Home, Useless** a překvapivě **Never Let Me Down Again**. Dave se pořád smál, Martin pořád kytaroval a dav šílel. Osvěžení mohli návštěvníci nalézt u speciálních Ultra barů a vůbec všechno ten den bylo Ultra, Ultra dobré. Na klávesy si zahrál Dave Clayton, na bicí Kristian Eigner, to vše v repríze v Los Angeles několik dní poté. Zatím poslední singl **Home** se nejlépe vyhoupl v Itálii na číslo 1. U nás na populárním Radiu 1 takéž první. Snad na září se chystá třídílný singl **Useless** - chudinky peněženky. Jinak už poněkolkáté se v hitparádách objevuje živák **101**. Před novým albem byl výkup tohoto dvojalba až nečekaně velký. Ze skladů také mizí černé krabice s logem **DM** a všemi singly do roku 1987. Kapela si přes léto dopřává zasloužených prázdnin, snad před blížícím se **turné 1998!** David se nechal ostříhat na krátko, ovšem přece jen ne na vzor '87. Na začátek roku následujícího se počítá s vydáním tzv. Greatest Hits, ovšem vylepšené o dvě nové písničky. V rámci promoturné by se skupina měla stavět i v Praze... Ovšem bohužel zatím jen na tiskovou konferenci.

RECENZE

Barrel Of A Gun aneb příběh o bublifuku, slepci a třech kytarách

Ve 4. lednovém týdnu mi takhle zavolal kamarád a vychrlí na mě zprávu, na kterou jsme museli čekat tři roky: "Depešáci mají nověj klip," pak pokračuje v tom, že ho odvysílá Paskvil ve svém premiérovém vydání. Fajn, celý nedočkavý se těším na hodinku, kterou připravila skupina šilenců z bývalého Pulsu.

S rukou připravenou na nahrávání videoklipu usedám ke "skříňce na civění" a čekám, co na mě vybařne. Až pak - rozmazaný obraz, z vany se zvedají hlava, bubliny - náhle se někdo plazí ze schodů, přičemž v tom někdom rozpoznávám frontmana skupiny **Depeche Mode**. Následuje Daveova čarokresba v křeči, ztrápený pohled do kamery, který mi připomíná momentek z Nocí šelem, Colardovu "vačici". Nebudu se ale zmiňovat o detailech, pravděpodobně většina z vás klip beztak viděla, ať už to bylo kdekoli - Davidovo bloudění uličkami, oslepnutí... Jeho image Rumcajse (ehm, samozřejmě Ježíše) v předchozím In Your Room vystřídaly nalakované, na krk zastřížené vlasy a lá Nick Cave.

Překvapení? No a jak jinak. Corbijnova osvědčená metoda jak posadit posluchačstvo **Depeche Mode** na zadek, nejlépe ještě s pusou otevřenou, opět zabrala. A co teprve ve chvíli, kdy se v jednom prostřihu přidá "král" David s Andym (mimoходом také pořádně ztrápeným) k Martinovi a kompletní trio DM si tak dohromady zajamuje na kytary (to mě pobavilo).

Tento zvuk, který takovýmto způsobem používá snad jen opravdu Gore, provází skladbu po celou dobu jejího trvání. Basu doplňují, kromě razantních bicích elektronické zvuky, které singlu bez Alanovy účasti dopomohli k oprávněnému zařazení právě do takového pořadu, jakým Paskvil je. Elektronika, elektronika, elektronika - ne tak libozvučná z prvních čtyř alb DM, nýbrž ta, která udává tón hudbě na konci 20. století. Gore na to už přišel, stejně jako David Bowie, podobně jako U2. Je to současný trend, zbývá ho jen obohatit o

nápady, kterých nemá autor poskrovnu, a nová bombastická deska je na světě. Gahanův pozměněný hlas, vyhnaný na všelijakých těch mašinkách do deprimujících zvuků. Tóny, jako když stojíte v jeskyni a ťukáte na krápníky. Melodie, která společně s vizuálním zpracováním skladby dotváří pocit schizofrenie.

Není divu. Přitom všem, co si skupina za poslední tři roky prožila, nelze očekávat, že bude vytvářet "veselé, líbivé písničky". Název skladby **Barrel Of A Gun** a mnohovýznamový text se s určitou obrazností vyjadřuje k problematice drog. Tento sud se střelným prachem může každou chvílí vybuchnout, pakliže se přiblížíte moc blízko a nedáte si pozor. Ukouznout není těžké. Ani se nedivím, že se kapele zrovna dvakrát nechce na turné, ale nechme se překvapit. Nějaké sýčkování by bylo předběžné.

Mára "Vóďa" Vodička, únor 1997

Album **Ultra** je něco jiného, než jsme byli zvyklí poslouchat ale přesto se moc povedlo a jsem s ním moc spokojena. Neustále si ho přehrávám a snažím se zachytit něco nového, co DM přidali. Písňe, které si myslí, že se velmi povedly jsou **Insight**, **Home** nebo i **Sister Of Night**, ale i ty ostatní jsou skvěle vypracovány a určitě se chytí mezi depešákama. Nejhezčí je, když si to můžu pustit do walkmana a tam teprve zachycuji ty tóny a slova. Každý máme jiný názor, ale nové album je **DOST DOBRÝ**, no ne?

Petra Korábová, Brandýs n./O.

Po čtyřech letech někdy nekonečného čekání jsme se konečně dočkali dalšího výplodu našich obdivovatelů. Co na to říct?

Při prvním poslechu úvodního singlu **Barrel Of A Gun** mě polilo horko. Alanův odchod poznamenal nejen tuhle skladbu, ale i celou desku. Přesto považuji **Barrel Of A Gun** za nejlepší zvukovou nahrávku. Deska je však úplně o něčem jiném. Snad **It's No Good** - čistě krásná elektronika, na můj vkus ovšem moc jednoduchá, chybí tomu nápad - takové ty experimenty. Totéž asi i u ostatních skladeb. Nejvíce to pucíuji u **Love Thieves** (která mi teď, po několika slyšeních zní zajímavěji než prvně) a u obou instrumentálek, i když **Jazz Thieves** je pro DM víc charakteristická, na desce by se nezdály být nepostradatelné.

Úplně nejvíce ze skladeb mě upoutala **Insight**, hodně osobitá píseň a přitom krásná. Stejně tak mě zaujala ještě jedna skladba - **Useless**. Spolu s **Freestate** by se to dalo srovnat s klasickými DM, ze kterých mají určitě radost i ti "ortodoxní" depešáci. **Sister Of Night** jako Daveova nejoblíbenější tam prostě musí být a není těžké jí přijmout. Taková lehce stravitelná, která se lehce "vryje" pod kůži ani nevíte jak. S radostí taky poznávám Goreho smyčcový rukopis v **Home**. Textově lze vyzdvihnout **A Bottom Line** (vcelku výstižný název), opět **Insight** a **Useless**.

Určitě je to jedna z nejlepších desek, které doposud DM vydali, typicky oni, ovšem trochu dospělejší, zároveň nepodléhající nemódní tendenci bum cink rytů, nebo filtrování ba od začátku do konce (? - pozn. tm). Další pozitivum je pozoruhodná sevřenost - přitom je to vcelku rozmanitá deska - a hlavně výborná gradace, vyúsťující až v závěrečné **Insight**. Něco jako s Pop u U2 (tohle je ale jiná pohádka). Zároveň je o třídu výš než úvod. Celkově velké plus. Už teď se těším, co si na nás vymyslí příště, jako vždy to určitě bude stát za to, jen doufejme, že to nebude trvat tak dlouho jako teď. A věřím, že se dočkáme i turné - byť jen malinkého.

Renata Arabaszová, Praha

RECOIL

Ano, čtete správně. Titulek opravdu naznačuje, že následující řádky budou o Alanu Wilderovi. Ale nebude to rozhodně žádné vrácení se k dobám minulým, těm jsme se, myslím, věnovali dost v minulých číslech. O čem tedy hodlám psát? Nebojte se, jen samé dobré a pro příznivce zvuků linoucích se z Wilderovy desky Hydrology a tvrdého soundu na Bloodline i velice potěšující zprávy. Při mé poslední výzvědné hlídce na fimě Mute CS jsem totiž zahlédl v informačních materiálech i ten malinký odstaveček s tučným nadpisem **Recoil**. Tak abych to zkrátil - nová deska s názvem **Unsound Methods** vyjde 29. září 1997 a přecházet jí bude singl **Drifting** o týden dříve. Ve čtyřech nebo pěti (ehm) písničkám by měl (ehm) zpívat Douglas McCarthy, jinak zpěvák skupiny Nitzer Ebb. Zda přispějí i další hosté jako na Bloodline (Moby, Toni Halliday) není v našich končinách zatím známo. **Těště se!**